Действащи лица

Уил
Последната издънка на славното семейство Мьогалей. Откакто чичо му Алвин се пресели на оня свят, управлението на най-западналата в света агенция – „Призраци“, мина в негови ръце.

Тъпър
Единственият (колкото и да е притесняващо) приятел на Уил

Чичо Алвин
Бивш собственик на агенцията, а сега – призрак, който се излежава на един плаж на Хаваите

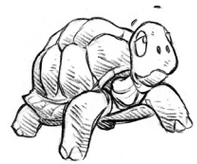

Гръмотевица
Светкавица
Костенурки близнаци, едната от които вече е призрак

Сюзън
Очарователно русо момиче, съседка на Уил, която живее на втория етаж

Фрида
Супертехнологичен ловец на призраци

Леля Мод
Непоносимата леля на Уил, пристрастена към окултизма

book3_nebostargach_NEW.indd 2-3 17/01/2019 12:54:57

ЕКИПИРОВКА НА АГЕНЦИЯ „ПРИЗРАЦИ“
(строго секретно!)

Часовникът Януа – огромен стар дървен часовник с махало. Той е портал, който свързва света на хората със света на призраците. През него преминават всички призраци, когато бъдат призовани.

Спиривизия – специална система, свързана със стария телевизор „Телефункен“ в хола, който се включва автоматично, когато някой някъде се опитва да осъществи спиритичен сеанс. Така Уил знае къде е необходим призрак и може да изпрати някого от своите служители.

„Призрак нюз“ – официален всекидневник на международната информационна агенция „Живот в отвъдното“. В него се публикува всичко, свързано с призраци от този и от онзи свят.

Дървена ракла – тумбеста дървена ракла, обкована с железни гвоздеи. Заема почетно място в хола на семейство Мьогалей. В нея се пазят папки с информация за призраците от агенцията.

Ектодестилатор – с него се дестилира ектоплазма – вкусна субстанция, която призраците обожават. И хора, и призраци са на мнение, че ектоплазмата с марка „Мьогалей“, приготвяна по тайна рецепта, предавана от поколение на поколение, е най-добрата в целия свят.

Ухоскоп – специален уред, плод на гениалността на страхотния Леонардус Мьогалей, изобретателя в семейството. Това е мощен телескоп, на който е монтирано специално устройство, което улавя звуци от разстояние.

Хорорчасовник – месингов джобен часовник, сверен директно със стария дървен часовник, от който излизат призраците. С него се отчитат часовете работа на всеки призрак.

Призракограф – стар лентов фотоапарат „Лайка Рефлекс“, който може да заснема призрачни присъствия, духове и всякакъв призрачен материал, недоловим с просто око, дори и за изключително тренираното око на Уил.

Карта на призраците – карта на Ню Йорк, на която с червени карфици са отбелязани призраците, работещи в агенцията на Уил, а със сини (които от ден на ден стават все повече) – в агенциите конкуренти. Картата виси на стената в хола, зад една картина.

book3_nebostargach_NEW.indd 4-5 17/01/2019 12:54:57

WILL MOOGLEY • AGENZIA FANTASMI
Il fantasma del grattacielo
Consulenza editoriale: Alessandro Gatti
Colore: Davide Turotti
All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2009 Atlantyca S.p.A., Italy
© 2019 for this book in Bulgarian language FIUT Publishing House
Text by Pierdomenico Baccalario
Illustrations by Matteo Piana
Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.
Original title: Will Moogley Agencia Fantasmi.
Il fantasma del grattacielo
International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italia – foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com
No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

АГЕНЦИЯ „ПРИЗРАЦИ“
Призракът от небостъргача
© Издателство „Фют“, 2019
Превод Нели Николова Раданова
Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-399-4

1

Вечеря при леля Мод

Не беше просто скучно...
Беше ужасяващо скучно!
Върхът на скуката!

Уилард Мьогалей, най-младата издънка на фамилията Мьогалей, седеше с изправен гръб и гледаше да не се опре на едва крепящата се облегалка на древния стол, на който го настани леля му Мод. С всяка изминала минута клепачите му натежаваха все повече и повече. С едната си ръка той се беше вкопчил в ръба на масивната кръгла маса, покрита с плетена покривка, сякаш това беше спасителна котва, която го държи да не потъне в бездните на съня. Уил се взря в покривката. Пред премрежения му поглед сложните плетеници се превърнаха в праисторически насекоми, удивени, че след години заточение в нафталина отново са извадени на бял свят.

book3_nebostargach_NEW.indd 6-7 17/01/2019 12:54:57

В другата си ръка Уил стискаше сребърна лъжица, върху чиято масивна дръжка се мъдреше профилът на човек с гъсти бакенбарди. Леля Мод поне сто пъти му беше обяснявала кой е този човек.

Генерал?

Президент?

Нямаше ни най-малка идея... Тази история беше толкова скучна, че момчето за нищо на света не беше в състояние да я запомни, и само нервно барабанеше с пръст по малкото глуповато лице. Едва се сдържаше да не скочи от масата и да изхвърчи навън.

Тази вечеря нямаше край!

– Ах, значи и скъпият стар Милтън ни напусна... миналата седмица ли... докато слизал по стълбите... – въздъхна една от приятелките на леля Мод.

– Ами да... докато слизал оттам, където *мислел*, че има стълби – уточни втората със скърцащ глас.

Момчето въпитано поднесе към устата си още една лъжица от отровната крем супа от зелен лук, сготвена по тайната рецепта на леля Мод.

„Тайна... но не достатъчно“, помисли Уил, докато преглъщаше отвратителната течност.

Небето на Уил не преливаше от радост. Очите и ушите му бяха подложени на не по-малко изпитание. Точно срещу момчето седяха приятелките на леля му – две жени, които нямаха намерение да млъкнат.

– ...и сега, след като старият Милтън се спомина, остават само бедният Реджиналд и Натали, тази откачена...

– ...която обаче има проблем с белите дробове...

– Има проблем от четиридесет години и още е жива. Тя ще ни погребе всички, слушай какво ти казвам!

Уил погледна едната, после другата и пак първата... Двете дъртачки приказваха само за приятелите си – за току-що умрелите, за тези, на които им предстоеше да умрат, и за онези, които според тях щеше да е най-добре, ако бяха умрели отдавна.

Странно нещо.

Като ги гледаше човек, не би казал, че са толкова зли.

Госпожа Софрония, тази отляво, беше дребничка и закръглена, облечена в рокля на цветя като собственичка на памучна плантация от времето на Американската гражданска война. Другата, Клорина, имаше кок, подобен на огромна копринена буба, прободе-

book3_nebostargach_NEW.indd 8-9 17/01/2019 12:54:57

на с десетина златни игли. Откакто бедният Шустър, четвъртият ѝ съпруг, се беше споминал, тя не сваляше траура.

Уил мълчеше и оглеждаше двете жени. Знаеше, че каквото и да каже, няма да му обърнат внимание.

– В болница е, казвам ти. И според мен, няма да излезе от там.

– Като майка си! Точно като майка си!

Вратата на трапезарията се отвори рязко и Уил стреснато подскочи.

Появи се леля Мод със супник, от който се издигаше синкава пара с гаден аромат.

– Извинявайте, че ви накарах да чакате! – каза тя кокетно с ококорени зад червените рамки на очилата си очи.

Висока и слаба като върлина, леля му се надвеси като богомолка над масата и остави супника в средата. От черния бульон стърчаха два крака с нездрав цвят. Може би на голямо пиле или пуйка.

– Вдигни чиниите от супата, Уил! – нареди леля му и пъхна един черпак в бульона. – Време е да сервирам второто.

Двете старици помирисаха подозрително въздуха.

– Да не си сготвила някое от онези ужасни двукраки пернати? – информира се първата.

Уил стана. Помнеше чудесно онзи път, когато леля Мод беше взела по погрешка два щраусови бута, вместо пуешки кълки.

– Сложи ли достатъчно чесън? – попита втората. – Чесънът е чудесен дезинфектант.

Уил обиколи масата, събра чиниите от супа и с въздишка се отправи към кухнята.

– Не мога повече... – измърмори той, като гледаше ширналия се зад прозореца „Уест сайд“. Някъде в далечината проблясваше и река Хъдсън.

book3_nebostargach_NEW.indd 10-11 17/01/2019 12:54:57

От другата стая се чуваше приглушеното тракане на прибори и стържещите гласове на приятелките на леля му, които пак бяха започнали да броят живите и мъртвите.

Уил хвърли поглед на часовника. Беше едва девет и четвърт, а му се струваше, че е прекарал на масата цяла вечност.

– Уилааааард! – провикна се леля Мод от трапезарията. – Хайде, идвай, че яденето ще изстине!

Уил пусна вода от чешмата и наплиска лицето си, за да се съвземе малко.

Ежемесечните вечéри в къщата на леля Мод бяха семейно задължение, от което нямаше измъкване. Това беше едно от последните желания на чичо Алвин.

– Уилард!

– Леля Мод е истински кошмар... – измърмори момчето и повлече крака към трапезарията. – А двете ѝ опърничави приятелки...

В мига, в който прекрачи прага на трапезарията, три чифта очи се втренчиха в него. Леля Мод му подаде чинията с усмивка, но на Уил му се стои, че в тази усмивка има нещо по-особено. Седна като осъден на смърт, който яде за последен път, а не като нормален слаб и рошав юноша с два номера по-големи дънки и с маратонки с развързани връзки.

Столът изскърца зловещо. Дали няма да се разпадне? Уил сведе поглед към *нещото*, което плуваше в чинията му. Взе разсеяно ножа с лявата си ръка и вилицата с дясната, после смени местата им. Започна да реже пилешкото, което беше жилаво като автомобилна гума.

После спря. Нещо не беше в ред. Двете старици бяха престанали да броят умрелите си познати.

„Да не би и те да са се споминали?“, вдигна очи Уил.

Но явно нямаше този късмет. Софрония и Клорина все още седяха на местата си, от лявата и от дясната страна на леля Мод, и го гледаха втренчено.

Уил се смръщи.

– Вие няма ли да ядете? – попита той.

Сякаш ударени с камшик, трите стари госпожи припряно хванаха вилиците и ножовете и задъвкаха мълчаливо.

Уил остави бавно приборите. Това не убягна от погледа на леля му, която преглътна хапката си и се обърна престорено любезно към племенника си:

– Не е хубаво, като изстине. Изпускащото пара пиле на Мьогалей трябва да се яде, докато е горещо.

book3_nebostargach_NEW.indd 12-13 17/01/2019 12:54:57

– Което е малко по-малко от сто градуса... – вметна кисело Уил.

Клорина, червена като домат от усилието да яде това изгарящо нещо, се опита да ги убеди колко е вкусно.

„Бързат да ме накарат да ям“, усети се Уил. „Но защо?“

Загложди го съмнение, че нещо става, затова се извини, че иска да напълни каната с вода и стана от масата.

Потърси скришом някаква улика в чантичките, оставени в хола.

Нищо.

Може би трите бяха решили да правят един от убийствените си спиритични сеанси и искаха да започнат час по-скоро? Уил се върна на масата с пълна кана.

– Какво добро момче! – изсъска Клорина с искреността на змия.

Наследникът на агенция „Призраци“ седна на мястото си и протегна крака. Такаааа! А сега да видим колко крака има масата. *Три*!

Кръгла маса. Три крака. Значи беше прав! Трите старици искаха да разтребят масата колкото може по-бързо и да се заемат със спиритичния сеанс, едно от любимите им занимания.

Поне не беше нещо опасно.

Успокоен от тази мисъл, Уил продължи да се опитва да си отреже залък от странното парче материя в чинията си. Отдавна беше наясно, че леля му Мод е бясна от решението на чичо Алвин да остави управлението на семейната агенция на Уил, *а не на нея*. И беше всеизвестно, дори и Тъпър знаеше, че леля му би направила всичко, само и само да сложи ръка на апартамента на Уил и най-вече на Януа, големия дървен часовник, който служеше за връзка със света на призраците. Но Уил въобще не би могъл да заподозре какво крият трите зли старици тази вечер...

Момчето набоде една хапка, от която течеше врял сос, и я поднесе към устата си.

Леля Мод се усмихна със сатанинска усмивка. Софрония и Клорина зяпнаха и вилиците им замръзнаха във въздуха...

Но миг преди Уил да захапе парчето, телефонът му иззвъня.

book3_nebostargach_NEW.indd 14-15 17/01/2019 12:54:57